

ШУТИЯТЪ ВОЛЪ

Докато чичо Митушъ и Аго се хранѣха отъ вѣнъ на сундурмата, наблизо, на петъ-шестъ крачки отъ тѣхъ, бѣше застаналъ Комура — единъ едъръ, кокалестъ волъ, наполовина черенъ, наполовина сивъ. Той бѣше съ кжси, обърнати назадъ рога, които наспроти неговата голѣмина бѣха малки, затуй изглеждаше като да е шутъ. Безъ да се мръдне, като истуканъ, той си преживяше спокойно, а очитѣ му бѣха все въ чича Митуша и Аго.

— Гледай, гледай Комура, — каза чичо Митушъ. — Дѣвче си дѣвка и, шутъ не шутъ, мисли се за хубавецъ. Добре че нѣма рога. Добре че Господъ на бодлива крава рога не дава, а то какъвто е борецъ, свѣта щѣше да съсипе. — Чичо Митушъ се усмихна повече и продължи: — Въ Преславско — азъ съмъ живѣлъ тамъ — хората въдятъ биволи, едри, голѣми биволи, пѣкъ и вино много иматъ, нали сж все лозари. Тѣ, понѣкогажъ, ще взематъ, ще напоятъ биволитѣ съ вино, ще имъ дадатъ да изпиятъ по една кофа, па ще ги изкаратъ на мегданя да се борятъ. Ей-тъй — да видятъ кой ще надвие.